

[Undervisningsministeren.]

Det nuværende rigshospital blev taget i brug i 1910 og er altså knap 50 år gammelt. Når det alligevel i dag for størstedelen af hospitalets vedkommende må betegnes som ganske forældet, skyldes dette naturligvis hovedsagelig det meget betydelige fremskridt, der i dette århundrede er sket inden for lægevidenskaben. Der er i bemærkningerne til det nu fremsatte lovforslag nærmere redegjort for de væsentligste af det nuværende rigshospitals mangler.

Man har længe været klar over, at udviklingen efterhånden var løbet fra rigshospitalet, der som universitetshospital må være blandt de førende herhjemme. Alle-rede i 1947 nedsatte undervisningsministeriet en kommission, der skulle afgive betænkning om rigshospitalets bygningsmæssige forhold. Da denne betænkning herefter var afgivet i 1952, udskrev undervisningsministeriet en nordisk arkitektkonkurrence om skitseforslag til hospitalets ombygning og udvidelse på grundlag af betænkningens forslag. Efter at konkurrencen var afsluttet, gav finansudvalget tilslutning til, at projekteringen af vindernes forslag blev påbegyndt, og et projekterings- og byggeudvalg, som undervisningsministeriet nedsatte, har siden arbejdet med sagen og har nu mere detaljeret fastlagt rammerne for byggeriet. I dette udvalg er finansudvalget repræsenteret med 5 medlemmer.

Med prisniveauet i 1957 som grundlag regner man med, at det vil koste ca. 165 mill. kr. at opføre de nødvendige nybygninger, hvoraf bl. a. et meget omfattende central-kompleks i 14 etager, og foretage modernisering af nogle af de eksisterende bygninger. Der vil sandsynligvis gå ca. 14 år, før det udvidede og ombyggede rigshospital står helt færdigt.

Der er jo således tale om et meget beko-steligt byggeforetagende, som strækker sig over en længere årrække. Jeg har derfor ment, at det var rigtigst at fremsætte lovforslag om sagen, således at det vil være muligt for det høje ting at bedømme de årlige bevillinger på finanslovene, efterhånden som de fremkommer. I øvrigt skal jeg hen-vise til bemærkningerne, der ledsager forslaget.

Jeg skal herved anbefale lovforslaget til velvillig og hurtig behandling i det høje ting.

Ministeren for offentlige arbejder (Lind-berg): Jeg skal herved tillade mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om elektroinstallatører*.

De gældende bestemmelser om elektroinstallatører findes dels i § 5 i lovekendtgørelse nr. 356 af 30. juli 1949 om elektriske stærkstrømsanlæg, dels i lov nr. 151 af 7. maj 1937 om tekniske installationer, der tillige omhandler gas-, vand- og sanitetsinstallationer samt kloakarbejder. Efter installationsloven af 1937 er det overladt til vedkommende offentlige værk — elektricitetsværk, gasværk eller vandværk — selv at afgøre, hvorvidt tekniske installationer inden for værkets forsyningsområde kun må udføres i henhold til autorisation fra værket. Hvis en autorisationsordning er gennemført, hvilket er tilfældet i de aller-fleste forsyningsområder, overlader loven af 1937 det endvidere til værkets ledelse efter et skøn at afgøre, om en installatør, som opfylder de gældende eksamensbetin-gelser, bør have autorisation; og under hensyn til den værkerne indrømmede vidt-gående selvbestemmelsesret på dette om-råde har det nærmest været undtagelsen, at ministeriet for offentlige arbejder, til hvem et afslag på et autorisationsandragen-de kan påklages i medfør af § 6 i 1937-loven, har omgjort værkets afslag. Bl. a. har ministeriet almindeligvis fundet det vanskeligt at kritisere værkerne skøn, når et afslag har været begrundet i hensynet til at skaffe allerede autoriserede installatører i forsyningsområdet et rimeligt arbejds-område, eller når installatøren ikke opfyldte værkets krav i de for installatører udfær-digede ordensmæssige forskrifter eller regu-lativer om, at installatører til stadighed skal have bopæl og værksted i forsyningsområdet eller i umiddelbar nærhed af dette. I den sidstnævnte situation har ministeriet dog ment i vidt omfang at burde give klagende installatører medhold, når autorisation søgtes for et enkeltstående arbejde, f. eks. når en udenbys boende installatør var blevet lavestbydende under en licitation.

Denne ordning, hvorefter personer, hvis faglige, personlige og økonomiske forhold i øvrigt kan godtages, ikke har noget krav på at drive selvstændig virksomhed på det fagområde, hvor de er uddannet, har i de senere år gentagne gange været kritiseret,

[Ministeren for offentlige arbejder.]

og ministeriet finder, at det, for så vidt angår elektriske installationer, vil være rimeligt at imødekomme kritikken ved en ændring af lovgivningen. Med hensyn til de øvrige tekniske installationer beror spørgsmålet om en ændret autorisationsordning på indstilling fra et af ministeriet for offentlige arbejder nedsat udvalg. Da jeg anser det for hensigtsmæssigt i en ny lovgivning om installatører at adskille reglerne om elektroinstallatører, for hvis arbejder der findes et omfattende regelsystem bl. a. i stærkstrømsreglementet, fra reglerne om de øvrige tekniske installationer, hvorom der mangler specielle lovbestemmelser o. lign., finder jeg det ikke nødvendigt at afvente betænkningen fra det nævnte ministerielle udvalg vedrørende gasområdet m. v., så meget mindre som hovedprincipperne i det foreliggende lovforslag om elektroinstallatører er tiltrådt af alle interesserede institutioner og organisationer.

Lovforslagets § 1 omfatter stort set samme elektriske installationsarbejder som 1937-loven, idet man ikke har ment at burde tage hensyn til et af Dansk Elektrikerforbund fremsat ønske om udvidelse af området til at omfatte også arbejder på elektriske genstande, der *ikke* er eller agtes fast forbundet til fast oplagte installationer — f. eks. lamper og støvsugere. Det må ganske vist erkendes, at det af sikkerhedsmæssige grunde kunne være ønskeligt i et vist omfang at begrænse den eksisterende frie adgang for enhver til at udføre de arbejder på elektriske genstande, der ikke, mens arbejdet udføres, er tilsluttet nettet, men man har ikke på indeværende tidspunkt fundet det muligt at udforme bestemmelser, der på hensigtsmæssig måde begrænser den eksisterende frihed, uden at berettigede interesser hos den store offentlighed berøres derved.

Ved forslaget indføres et generelt krav om autorisation til udførelse af de af loven omfattede arbejder.

Ved loven fra 1937 overførtes retten til at autorisere installatører til at udføre de af loven omfattede arbejder fra vedkommende kommunalbestyrelse til bestyrelsen for det værk, inden for hvis forsyningsområde

autorisationen skulle have gyldighed. Denne kompetenceordning såvel som det ligeledes ved 1937-loven indførte eksamenskrav til installatører er foreslået bevaret ved §§ 2 og 3, men samtidig foreslås det gjort obligatorisk for elektricitetsværkerne at kræve autorisation som betingelse for installatørernes udførelse af de arbejder, som lovforslaget omfatter, hvorved værkernes kontrol med elektriske installationsarbejder bliver lettere at gennemføre til gavn for elektricitetsforbrugerne.

Hovedbestemmelsen i lovforslaget er § 4, der bestemmer, at enhver, som har bestået en godkendt prøve for elektroinstallatører (eller ifølge § 2, stk. 3, har opnået dispensation fra kravet herom), kan kræve sig autoriseret inden for sit hjemsteds forsyningsområde, når han opfylder nogle nærmere angivne, objektivt konstaterbare betingelser; og når den pågældende herefter har krav på autorisation, kan denne ifølge § 3, stk. 1, ikke mod hans ønske begrænses, hverken tidsmæssigt eller indholdsmæssigt, til kun at omfatte bestemte arbejder.

Videre forudsætter § 4, at den, der er i besiddelse af en gyldig og ubegrænset hjemstedsautorisation, kan kræve sig autoriseret også ved andre elektricitetsforsyningsanlæg, når han på ansøgningens tidspunkt opfylder betingelserne herfor i §§ 4 og 5, dog bortset fra kravet i § 4, nr. 1), om fast værksted samt kontor med telefon.

Har en ansøger ikke et egentligt retskrav på autorisation, fordi han ikke opfylder de almindelige betingelser i § 4 eller som nævnt i § 5 er idømt straf eller har mistet en tidligere udfærdiget autorisation, kan han dog alligevel autoriseres, hvis værket skønner, at dette er forsvarligt, men autorisationen kan i så fald begrænses af værket.

Med hensyn til adgangen til at påklage en autorisationsgivers nægtelse eller begrænsning af en autorisation gælder, at spørgsmålet henhører under domstolene i tilfælde, hvor andrageren i henhold til det netop anførte har krav på autorisation. Hvor værkets afgørelse derimod beror på et skøn, opretholder forslaget § 6 adgangen til at påklage nægtelsen (eller begrænsningen) for ministeren for offentlige arbejder, som ved klagens behandling i samråd med elektricitetsrådet navnlig må overveje, om

[Ministeren for offentlige arbejder.]

afslaget findes rimeligt, fordi der i klagerens tidligere forhold foreligger en nærliggende fare for misbrug af en eventuel autorisation.

Efter loven af 1937 er der adgang til for ministeren at indanke et værks tilbagekaldelse af autorisation som følge af visse grove forsømmelser m. v. under arbejdernes udførelse. Ved forslaget § 8, stk. 3, ændres denne ordning således, at tilbagekaldelsen af installatøren kan indbringes for domstolene, hvis sagen mod værket anlægges inden 8 uger fra tidspunktet for tilbagekaldelsen, og dennes virkning suspenderes principielt under retssagens behandling. Med forslaget om domstolskontrol med tilbagekaldelser af autorisationer opfyldes et af Installatørforeningerne for København og Provinsen fremsat ønske, og der etableres en ordning noget lignende den, der gælder for fortabelse af andre næringsrettigheder.

De nye regler om, at man i visse tilfælde har krav på autorisation, nødvendiggør oprettelse af et centralregister i elektricitetsrådet, hvor elektricitetsværksledelser kan indhente de nødvendige oplysninger til bedømmelsen af, om en ansøgers krav på autorisation er berettiget. Installatører, der har retlig interesse deri, skal dog tillige kunne få oplysning om, hvad registret indeholder om de pågældende selv, men i øvrigt skal registreringerne være strengt fortrolige. Registret er den sidste rest, der er tilbage af en oprindelig tanke, der gik ud på at lade alle autorisationer udfærdige af elektricitetsrådet og gælde overalt i landet.

Ved gennemførelse af lovforslaget, hvis hovedprincipper som nævnt er tiltrådt af samtlige interesserede institutioner og organisationer, vil der opnås mere tilfredsstillende forhold både for installatørerne og for befolkningen, og jeg skal derfor, idet jeg i øvrigt henviser til bemærkningerne til lovforslaget, anbefale forslaget til velvillig behandling i det høje ting.

Punkt 2 på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om et trafikråd for Storkøbenhavn.

Valgt blev: *Heising, Francke, Horn, Erhard Jakobsen, Aage Knudsen, Kolbjørn, Waldemar Laurson, Lannung, Niels Andersen, Anker Lau, Henry Christensen, Holmber, Kryger, Paabøl, Carsten Raft, Poul Claussen og Fanger.*

Den næste sag på dagsordenen var:

Valg af 2 medlemmer til landsnævnet for børneforsorg.

(Jfr. tidenden sp. 3707).

Valgt blev: medlem af folketinget *Sofie Pedersen* og fhv. medlem af folketinget, læge *Kirstine Ladefoged Jensen.*

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om ændring i lov om støtte til nybygning af færøske fiskerfartøjer m. v.

(Anden behandling findes i tidenden sp. 3709, udvalgets tillægsbetænkning i tillæg B. sp. 619).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Fiskeriministeren (Oluf Pedersen): Først en tak til det flertal, der har indstillet lovforslaget til vedtagelse.

Dernæst vil jeg gerne fremsætte en udtalelse i anledning af et spørgsmål, der blev stillet ved førstebehandlingen vedrørende problemet om omladning på Færøerne af fisk i fartøjer hervedefra.

Man spurgte, om jeg ikke i forbindelse med det foreliggende lovforslag ville tage